

A' T E R E M T É S.

Azon időben, midőn a' majdan születendő nagy világ még csirájában szendergett, midőn a' nap még nem tárta fel lángkeblét 's nem önté el tűzszerelme éltető sugaraival a' természetet, a' csillagok még nem nyiták fel gyémántszemeiket, a' föld zöld bársonyleplét még nem terité ki . . . rendetlen zavarban keringtek az apró atomok, a' miriad világtestek magvai; zsibbasztó csend 's áthatallan setétség uralkodott a' végetlen űrben: Istenálmát végzé be az élet hatalmas ura — a' megálmodott világ eszméjével foglalkozva; főséges méltósággal ült rubintrónján; isteni jóságával tekintte végig angyalai seregén, kik dicsőítő éneküket zengték, zsámolya előtt térdelve. — Trónja jobbfelén állott fija, a' szeretet legmagasztosabb vonásaival mennyei fényben uszó arczán; keblén nyugodott galambszeliden szent lelke: körüle hatalmas cherubjai 's szende seraphjai állottak, leeresztett szép szárnyaikkal.

Világölelő karjait fölemelé a' Mindenható 's a' mennyei melodia megszűnt zengeni; az égi karok serege arczra borult a' Főséges előtt. — Megdördüle hatalmas szózata, melly végigharsogott a' menny csarnokain, mint leszakadt lavina dörrenése a' havasok bércein: „nem akarom, hogy e' tömérdek atomok tovább is czél nélkül tévedezzenek, alakot adok nekik, elrendelem állandó helyöket, czélt tűzök elibök, melly felé törekedjenek;” 's kiterjesztvén mindenható kezeit, azonnal a' végetlen űrben rendellenül kavargó atomok megállottak 's egy roppant tömeggé sűrűdtek össze.

Mérhetlen boltozat emelkedett a' zürzavar felett, mellynek szélei beláthatatlan messzeségben támaszkodtak óriásoszlopaikra. — A' nagy alkotó első remekműve. — Ez óriásalkotmány bevégezése után, körülusztta a' mindenható építész az összesűrűdött atomokat, hatalmas keze egy intésével kiválasztá azokból a' különböző világtesteket. A' legtisztább tűzsugarakat összegyűjté, óriástekévé alakítá azokat, örök világosságot 's tenyészerőt rejte e' fénygömb keblébe, a' kitárult nagy boltozat közepére helyezé azt, hogy lenne világosság a' setétség felett. E' lángözönt nevezé n a p nak: körülé égő gyémántkristályokkal ékesité a' nagy boltozatot .. 's c s i l l a g o s é g lön neve e' magas ívnek.

Durvább részei maradtak fel a' nagy világanyagnak; csomóba göngyölité azokat az alkotó: kebelébe rejté a' vastagabb tüzet, millio erekkel szövét belsejét; folyó részeit külön választá 's megtölté azzal az ereket 's felületét körülövedzé azzal, mint egy rájával; körülé finom folyékonyságot terjeszte ki 's nevezé azt l e v e g ő nek, midőn a' vastagabb nedvnek v i z nevet adott: száraz részeit zöld bársonyszőnyeggel voná be, ezernyi virággal kihimezve. — És adott lakókat mindenik résznek: s z á r n y a s o k a t a' levegőnek, u s z ó k a t a' víznek; szabadon járó- és csúszókat a' száraznak. Függve alkotá e' nagy gömböt a' csillagos boltozat alatt, örök körpályát mért ki céljául 's mindenható kezének egy érintésével elgördité a' végetlen utra. 'S lön ez óriásgömbnek neve: f ő l d.

És lön kezdete az időnek. Először lön r e g: először nyitá fel biborleplét a' h a j n a l; először hullatá keble gyöngyeit az új földre; először köszönté a' tüztenger a' világot; lángajka először csókolá fel a' föld gyenge szülöttei arczain a' könyeket, a' hála könnyűit, mellyet teremtesökért sirtak fel alkotójokhoz. Millio torok nyílt fel 's zengé alkotójához háladalát: a' menny fényes seregei, végetlen szeretettel eltelve a' Fölséges iránt, a' föld teremtményei énekével egyesiték övéket, 's zengtek mennyei keblök egész teljével éneket, olly lágyat, mint a' megtisztult aether lassu suhogása; 's olly magasztost, mint szent könyv ihletett igéi. — És a' Fölséges megérté e' hangokat 's boldog volt, mint csak Isten lehet.

Egy hja volt még az isteni műnek. Álma legdicsőbbikét még nem valósítá az alkotó: még hiányzott egy lény, tökéletesebb minden eddigieknél, ki lételet érezni, a' nagy isteni munkát felfogni 's abban az alkotót ismerni tudja; eszméljen, gondolkozzék, mint maga az Isten.

És az ur létesité istenálma e' legnagyobbikát is: alkotott lényt, hatalmas mint a' cherubok, 's okosat mint az angyalok. — Sima agyagot vön, ebből alkotá e' lényt, égfelé irányzott arczczal, egyenes deli termettel: a' nap tüztét önté ereibe, saját isteni lelkéből lehelle belé életet; 's e' lény élni 's gondolkozni kezde mint maga a' Jehova: 's e' lényt nevezé e m b e r nek és f é r f i u nak.

Gyönyörű róna terült el e' vándorgömb közepén, egyenes mint a' csendes tenger, kies kertté alakítva az ember teremője által. Csudás szent

fák, ezer fonadékban egymásba kapaszkodó galyaikkal áthatatlan kerítést képezve; szegélyezék e' szép területet: belől e' kerítvényen a' növényország legnemesb termékei diszlettek. Kedves izű granátalmák az óriáslevelű muzákkal állottak csoportozatban; ezer fajú aloék terjeszték hasonlíthatlan kedves illatjokat, szemérmes mimósák büszke rózsák alá rejteztek. Fénylő kristályhegy emelkedett a' kert éjszaki szélén, átlátszó mint legtisztább üveg, mellyen, mint ablakon, a' föld mély gyomra volt látható, tűzknáival; ezüst forrásaival; látható volt, miként fogamzik a' fagyos ércz 's a' termő erő mint fejtí ki embrióit. Szűk nyílások voltak fúrva e' kristályhegy oldalán; melyeken magosra lövelt ki a' legtisztább víz, hajlott ívkanyarulatokban hullva alá, 's a' lehulló vízcseppek ezerszeresen tükrözve vissza a' megtört nap-sugarakat. — A' hegy tövében tágas mederben gyűlt össze a' víz 's finom hajlásokban lágy dalközött futotta be a' tündérszép kertet. Halvány rózsaszín lég lebegett a' kert felett, olly jó illatu, mint serdült ártatlan hajadon lehellete: 's nevezé az ur e' szép helyet é d e n nek.

Ezt adá lakhelyül kedves művének, hogy lenne ura a' kert minden teremtményeinek és lenne boldog, mint a' menny lakói. És az ember boldog volt; tőle függtek minden teremtmények: a' fa meghajlott előtte 's önkényt kínálta gyümölcseivel; a' vad magállott szavára, a' virágok kitarák kelyheiket 's andalító illattal önték körül, ha köztök haladott el. És hogy e' boldogság lenne határtalan, kiönté szeretete egész teljét az emberre, hatalmas alkotója társat adott mellé, osztályosát örömeinek.

Terebélyfa hűvös árnya alatt ült a' férfiú, tekintete messze tévedezett a' kert fáinak között. Egyszerre lassu szellő fuvalma érinté arcát, olly lankasztóan 's bádjasztón; szempillái megnehezedtek, látása elhomályosodott 's eszméletlen hanyatlott le. Az álom angyala jött le az emberhez 's láthatlan szárnyainak lebbenése érinté őt, 's az ember először érezte az álom boldogító erejét 's látott álmakat, üdvezítőket.

És a' mindenség ura formálta társát a' férfiúnak: nem durva agyagból alkotá azt, de a' férfiú csontjából, adván annak ígésző szépséget, minő legszebb angyalaié 's nevezé azt hölgynek. — Kifestett rózsabimbót szakasztott a' teremtmény 's illeté azzal a' hölgy ajakát, 's felhasadt a' parányi száj, piros mint a' hajnal legtisztább bíbora; a' kagylótól elvevé gyöngyeit 's pár sorral helyezé azokat a' hölgy szájába; a' selyembogárkától selyemszárait kölcsönzé el 's az éj setétébe mártván, illeszté azt a' hölgy fejére; homloka két gödrébe gyémántgolyót tön, 's a' golyó közepére az ős setétséget rajzoló, 's a' hajnal csillagfényét szórta el benne; és e' két golyó lön tükre a' hölgy keble belsejének, 's szemnek nevezteték; fölibe két bársonyívet feszített ki, ez ívek fölibe az ég tiszta derületét ülteté; ajakát rózsamézzel kené be 's keblébe az aloé illatát fúvá, hogy ajaka lenne édesebb a' számóczánál 's lehellete illatos, mint a' menny levegője. És midőn a' férfiú ereibe a' nap tűzét önté, hogy lenne erőteljes, a' hölgyét égi aetherfolyammal tölté meg, hogy lenne gyöngéd és hajlékony, mint fehér rózsá ifjú hajtása.

Rubintrónján ült újra a' Mindenható, isteni műve bevégezte után. Előtte félkörben állottak angyalai, imádva őt, a' Felségest. A' trón alsó zsámolyán gyönyörű angyal térdelt, hattyufehér szárnyait leeresztve, galambszelíd szemeit mondhatlan imádással függeszté az égi Felségre. — „Szép cselédem, szelíd seraphom!” — szólta az ur a' térdelő szép angyalt — „égi hazádat el kell hagynod, új hazát rendeltem számodra: a' földre költözendesz, hogy földi testvéreid életét boldogítsd.” — Egy könnyecsep tükrözött a' szelíd seraphnak, a' szerelem angyalának, nagy szép szemeiben — a' hála könnyűje, 's arcra borult a' trón zsámolyán, édes engedelmissége jeléül; azután fölkel, kiterjeszté lágy szárnyait 's még egyszer mondhatlan kifejezésével a' szelíd bánatnak 's csendes örömnök körülnéze, 's mintegy végbucsút intve elhagyandó testvéreinek, a' menny kapujára kilépett, 's szárnycsattogva repült egy szüntelen mozgó pont — a' föld felé.

Ott feküdt még a' hölgy élettelen mint márványszobor. A' szív még nem dobogott, üdvezítő érzelemtől nem hullámozott a' kebel, a' szemek, a' szerelem e' két csillagai, lezáródva; az arcz halvány 's élettelen mint az őszi levél. Az égi seraph megállott az istenség e' remekműve előtt; imateljes csudálattal a' véghetetlen iránt, nézte egyideig az élettelen hölgyet; hatalmas, majdnem ismeretlen érzelem villanyozta át szellem-valóját, mit eddig mennyei testvérei irányában nem érzett; szép szárnyait összeszedve, égi szerelemmel hajolt le az élettelenhez, mennyei ajakával illetté a' gyönyörű hölgyajkakat 's egész lelkét lehellé annak keblébe.

Elcsattant a' seraph égi csókja, 's mint égő villám a' setét borulatot, rezgő az át a' zsibbadt idegeket: 's ime, a' vér megpezsdült az átlátszó finom erekben, a' szív feldobbant, sűrűn hullámozott az alabástkebel, az arcz rózsái felpirultak 's kezde a' hölgy élni 's érezni. — Szerelem ébreszté életre a' hölgyet, szerelem tölté be keblét, azolta végtelenül szerelemmel dobog a' hölgykebel; ez é l e t e!

Az álom angyala lelebbenté homályos fátyolát a' még mindig alvó férfiú szempilláiról, 's ez fölébredett. Kebléből hosszú nehéz sohaj emelkedett, mint sir fulladt levegője a' felnyílt hasadékon. Álmodott, olly édeset, olly boldogítót. Látá álmában az éden keritvényét kitágulni; látta emelkedő hegyeket 's süllyedő völgyeket; látott társat maga mellett, 's e' társ olly szép volt, szebb az éden minden virágainál. — Keblén nyugodott a' szép teremtmény, 's ő ajakáról szivta az üdvet. — És látta maga körül apró teremtményeket, vigákat 's eleveneket, mint kis zergefiak, 's keble e' látományra feldobogott, 's érezte a' boldogság legmagasztosbikát. — Ámde ő fölébredett, 's a' szép álom képeivel 's boldogságával eltűn.

Félénken fölemelte szemeit 's tekintete fenakadt; az álmodott társat látta maga mellett, hasonló alakut önmagához, csak hogy szebbet, végtelenül gyöngédebbet. És a' hölgy keble mind sűrűbben emelkedett; a' szív hallhatóan dobogott, a' gyönyörű ajak mosolyra feselt, 's a' bársony-szemhéjak fölemelkedtek, mellyek alól a' menny legszebb két csillaga égett, mint midőn a' nap

barna felleghasadékon pillant ki; és a' szemek találkoztak a' férfiéival, a' mondhatlan szép száj reá mosolygott; és érezte a' férfi az álmodott boldogságot ébren 's ezerszeresen.

„Igen, te vagy, úgy miként álmodtalak! — szólt a' férfi elragadtatva — ismerem e' csillagpárt, ismerem a' bársonyivet felette és ismerem e' kedves ajkat itt, mellyből az ég üdve mosolyg felém. — Igen, enyém vagy; így láttalak magam mellett álmomban, így valék boldog akkor is.” — És a' férfi először vont a keblére az Istenkéz által alkotott legszebb 's legtisztább hölgyet 's ajkaik összeforrtak, 's tartott az első csók hosszan, 's a' kélőzőn alatt elalélt az emberpár.

A' szerelem angyala pedig fölemelkedve, csendesen lebegett fölöttük láthatlan szárnyain, 's másodszor érzett hatalmas érzelmet szellemkeblében, mit mennyei testvérei iránt nem érzett.

K ö r ö s k ö z i.

A' N E P E A N S Z I G E T.

(V é g e.)

II.

Közepén a' Nepean szigetnek van a' j ó ö r d ö g laka, meredek szikla oldalában, mellynek nyilásához hosszú gyékényhágcsón juthatni; a' szikla tetejét három terebélyes theobroma fa árnyékozta illatos lombjaival.

Ide vezette védettjét Villiam. — Különös jellemző gyöngédség volt e' tulságos emberen, hogy a' hölgynek semmiféle mult körülményeiről nem tudakozódott, sőt nevét sem kérdezé, hanem nevezé őt egyszerűen: „F á j v i r á g”-nak.

Az egyik theobroma fa alá szellős vigvámot készíte számára, fris vizet, gyümölcsöket és vadakat hordott ide neki, miket a' szép hölgy kezei olly izletes étkekké tudtak elkészíteni.

Igy folytak el napok napok után, Fájvirág beleszokni kezdett helyzetébe, már nem rettegett az éjeli kiáltozásoktól 's az erdőkben bujkáló gonosztevők tekintetétől.

Lakása hozzáférhetetlen volt, ha Villiam távozta után a' gyékénylajtörját felvoná 's magassága által biztosítva a' mérges bogarak 's a' mocsárok éjeli göze ellen.

Egy napon magánosan ült Fájvirág vigvámja előtt, kezéből egy szelid pávafaj psophia csipegetett maismagokat, lábaihoz a' völgyből felkúszó növények indái simultak, miknek virágharangjain lazur- és aranyszárnyú lepkék